

articles i reportatges

ELS NOSTRES HOMES I L'ESPORT

Salvador Bremon, un regidor esportiu

SALVADOR BREMON

El senyor Salvador Bremon, adjocat i regidor, accedeix amablement al nostre prec i es deixa entrevistar.

—Primer de tot—ditem per començar—expliqueu-nos a quin partit polític pertanyeu.

—Sóc de la Lliga.

—Perfectament.

—Però en el Consistori acostumo a apoiar tot el que fan els regidors d'Acció Catalana.

—Molt bé.

—Suposo que això en un interviu d'esport no interessarà gaire. De manera que val més dir, per exemple, que sóc molt aficionat al futbol.

—Soci de quin club?

—Ex-soci del Barcelona.

—A propòsit, què opineu del moment actual del Barcelona?

—El moment del Barcelona és com el de tots els clubs. Estem passant una crisi i no en sortirem fins que s'emprenghi camí nou.

—Si és clar, però com el voleu emprendre aquest camí?

—Hi ha d'haver un club que ha de donar la consigna. I aquesta consigna ha d'ésser: "Cap jugador que no sigui català". Estic segur que aleshores no dominaria tant l'esperit mercantilista en els jugadors. I els nostres clubs es preocuparien de buscar entre els seus jugadors, inferiors els futurs asos de demà. He d'advertir-vos que, tot i la crisi, crec que cada dia es juga millor futbol.

—Fa molts anys que sou aficionat al futbol?

—Ull, ja ho crec. Molts. Us explicaré una anècdota perquè us en pugueu fer càrrec. Una vegada presenciava un partit al camp vell del Barcelona, quan tot d'un plegat vaig dir al senyor que seia al meu costat: "Ven aquest xicotet que juga d'interior? Doncs és un 'minyó' que promet molt. És 'dieu Alcántara'".

—Sí que ha de fer anys d'això!

—Després, l'any 1922, quan l'Ajuntament va anar per primera vegada a rebre el Barcelona (campió, jo hi vaig anar de delegat de l'algaldia).

—Explicueu-nos unes quantes coses més de vos i els esports.

—Antigament havia fet de periodista esportiu. Feia les ressenyes del "Diario del Comercio". L'esport que a mi m'agrada més és la natació. He estat secretari del Club de Natació Barcelona una pila d'anys. La natació és l'esport més complet. La vaig haver de deixar per motius de salut.

—I dels altres esports, quin és el que us agrada més?

—La boxa m'entusiasma. No em deixo perdre cap vetllada. I concic, naturalment, les possibilitats de tots els nostres boxadors.

—Així doneu-nos la vostra opinió sobre Gironès.

—En Gironès? És la meravella de la nostra boxa. A Europa en el seu pes no té contrincant. Crec que si

Gironès hagués nascut al cap de vint anys d'haver-li boxat a casa nostra, seria igualment una meravella. La carrera d'aquest xicot l'he seguida dels del començament. Em recordo que una vegada era a l'Iris, i al costat meu hi tenia l'Elies, que després ha estat promotor, manager, etc. Li vaig dir: "Ven aquest xicotet ros, que es belluga tan bé? Doncs es diu Gironès. Arribarà molt amunt". L'Elies es va posar a riure i no el vaig poder convèncer. Els fets m'han vingut a donar la raó. Aquell combat era, a sis rounds i era molt abans que En Gironès fes aquell combat amb Paul Gay, al Novetats. Ara mateix, i per a demostrar-vos la meua afició a la boxa, us diré que entre els meus clients vaig descobrir un xicot que pesa noranta quilos i només té vint-i-quatre anys, i el vaig convèncer i ja s'està entrenant.

—Ara podríeu parlar-nos una mica del festival de l'Estadi. Què us va semblar?

—Em va entusiasmar. En Sunyol i jo creiem que això s'hauria de fer cada any. A primers d'octubre o darrers de setembre, i seria la inauguració oficial de la temporada. És clar que aquest any no hi havia tots els atletes que podien venir, però un altre any, preparat amb temps, podríem fer una cosa verament grandiosa. A més dels esports que aquest any hi eren representats hi podria haver els excursionistes i els del "camping", que és una cosa que tindrà molta importància dintre de pocs anys. Quants atletes us sembla que podríem reunir?

—No sé. Potser uns deu mil.

—Dotze mil i tot. Seria fantàstic. Jo m'ho figuró tot tal com aniria. Em sembla com si ho veïés. De primer es faria la presentació individual dels campions i recordmen de la temporada anterior. L'altaveu els aniria anunciant i la gent els ovacionaria. Ells s'amirarien posant per ordre davant la tribuna, i quan hi serien tots, aleshores desfilarien els equips, els companys i no, companys dels campions. Portarien els respectius estendards. I quan tots ja fossin al mig de l'Estadi, aleshores sortiria el nostre abanderat, que seria cada any el campió més distingit. Per exemple, aquest any seria En Gironès. Portaria la bandera de l'esport de Catalunya, que seria les quatre barres amb l'esclat de la Confederació de tots els esports, a una banda. Els atletes saludarien la bandera amb una salutació especial que podria ésser, posem per cas, aixecar el braç esquerra endavant i posar la mà dreta damunt el cor. Seguidament, i amb la bandera al davant, començaria la desfilada. Què us en sembla?

—Faria molt bonic.

—Estic convençut que respiraria molt.

XAVIER PICANYOL

Als socis del novè i darrer miler del F. C. Barcelona

Es convoquen els socis del novè mileran (del 8001 en avant) a la reunió que per tal de tenir un canvi d'impressions, tal com es convingué en la darrera reunió tinguda, se celebrará dimecres, dia 14, a les deu de la vetlla, al "Casal dels Esports" (Corts Catalanes, 592). Hom prega amb molt d'interès l'assistència.

CULTURA I ESPORT

La III Conferència del segon cicle de la Federació Catalana de Futbol

Ens plau anunciar als nostres lectors que el dia 16 d'aquesta mes de celebrará la III Conferència del segon cicle organitzat per la Federació Catalana de Futbol.

Anirà a càrrec d'Angel Ossorio i Gallardo, el qual tractarà el tema: El deber de la juventud.

No cal senyalar la transcendència d'aquest acte, sens dubte un dels més importants dintre del brillant cicle cultural organitzat per la Federació Catalana.

Oportunament s'anunciarà el local on se celebrará l'acte.

Sabem que després d'aquesta conferència ocuparan la tribuna de la Federació el mestre Amadeu Vives, el doctor Gregori Marañón i el periodista Josep Torrents.

El sopar de germanor en celebració de l'èxit de LA RAMBLA DE CATALUNYA

Un aspecte de la sala del restaurant Riera, durant el sopar ofer per LA RAMBLA DE CATALUNYA al seu personal de redacció, oficines i impremta.

Amb aquella alegria i optimisme que caracteritza la gent de bons sentiments i de consciència tranquil·la, els redactors, caixistes, linotipistes i altres esforçats que hem contribuït a l'èxit de LA RAMBLA DE CATALUNYA, varem reunir-nos, per no dir aplonar-nos, a l'espaiosa sala del Dillu Universal del Restaurant Riera, les pintures murals del mai prou floot Fermí Sagristà. Intil·ligentment remarcant que des de la sardina de Nantes al pollastre, l'entusiasme fou indescriptible, i molt abans dels "canelons" els comensals, impacients, exigien oradors, costés el que costés, sense reparar que hi havia roba estesa i que el fer ús de la paraula era més exposat que anar a rebre un màrtir. De mica en mica, però, varem arribar a les postres: llavors els crits dels comensals devingueren imponents. Davant d'aquella insistència, En Bernat s'aixecà majestuosament a inaugurar els parlaments sense fixar en límit. Com que ja eren quarts de dotze, En Bernat s'apuntà un doble exit en qualitat de sereno i d'orador. Quan els aplaudiments dedicats a En Bernat s'havien gueren apatgats, parlaren els seixan-

ta-cinc comensals per rigorós torn, fent-se remarcar tots, un per un, havent-hi de tot: des de l'acudit més innocent i impermeable fins al pinyol més contundent i abassegador. Els oradors, però, coincidiren en un punt: en la necessitat de celebrar nous èxits per cada un dels èxits futurs de LA RAMBLA DE CATALUNYA. Ningú va discrepar. Ni l'Aymant, que no pogué parlar per causa del llapis vermell; ni En Massip, que va començar amb un "taco" contundent; ni En Castany, que estava treient el caixa del teny; ni En Picanol, que en el fons només es preocupava dels cigars; ni En Montoro, que estava empanolat; ni l'Abriol, que va engagar dos pinyols com dos petards, ningú s'oblidà de re-

marcar la necessitat de celebrar nous actes de germanor i gastronomia. Mancava que l'amic Sunyol hi digués la seva, i la seva autoritzada va obrar com un bàlsam damunt l'esperit turmentat de tots. En Sunyol convingué que en temps de privacions espirituals i de sofriments interiors, si es considerava que les úniques expansions que es permetien eren les alimentícies, es feia indispensable alimentar-se, i alimentar-se col·lectivament, perquè al voltant d'una taula parada s'estrengien afectes i llacs de cordialitat, i la gent es coneix i es manifesta tal com és, que és tal com hauria de manifestar-se sempre. En acabar, convingué amb nosaltres que caldria noves celebracions, i tots varen acordar que havia estat molt entestat.

Ossorio i Gallardo donarà el dia 16 la tercera conferència del II Cicle de la Federació Catalana de Futbol

Descobert a temps, no pogué fer una postura que l'empresa no està en condicions d'admetre. La casa té el seu reglament... I el reglament vol que els que perden es resignin i surtin de presona del joc. És la llei del vencedor, i per això el pens de Mònc és tan migrot. Tant se val! La intenció també té els seus mèrits. Napoleó, en definitiva, no deixà realitzar res del que es proposava, i el seu nom ha passat a la posteritat. El jugador recalcitrant de Montecarlo, de moment, ja ha passat a la presó, i no perquè les informacions callin el seu nom deixarem d'homenajar-lo.

En temps de Bonaparte, el culte del soldat desconegut no s'estilava, però la "Grande Armée" també tenia els seus herois anònims. Com ells, el nostre protagonista ho ha donat tot per confirmar la glòria napoleònica. No haurà pogut vencer el joc, i ho haurà perdut tot, menys la fe en l'Idol. Ell també haurà salvat caure cridant: "Vive l'Empereur!"

J. F. PUIG

El governador ha suspès l'acte anunciat a Sabadell, amb motiu de la inauguració del Centre Català — adherit a Acció Catalana —, en el qual havien de parlar els senyors Jaume Bojll i Manuel Carrasco Formiguera.

També ha estat suspesa la conferència que Manuel Carrasco havia de donar ahir, dimecres, a Vilassar de Mar.

A la reunió general de constitució d'Acció Catalana de Mataró va prendre's per unanimitat l'acord d'adreçar un telegrama al Govern demanant amnistia per als presos socials.

També es va acordar fer ingressar l'entitat com a soci col·lectiu de l'Associació Protectora de l'Ensenyament Catalana.

Sabem que la nova Junta Directiva prepara un gran acte de propaganda en el qual prendran part algunes de les més rellevants personalitats del partit.

Remarcant també que un dels èxits més sorollosos va apuntar-se'l el representant de la cervesa *Falsheim* amb dos barrilets que va tenir la gentilesa de regalar-nos.

En conjunt, una festa de bon humor i cordialitat, que no serà la darrera, car el nostre entusiasme no minvarà, per més obstacles que trobem en el camí emprès.

Ha estat suspesa la conferència que el nostre amic Domènec de Bellmunt havia de donar a La Garriga.

D'acord amb les disposicions governatives han quedat en suspens les conferències que el nostre estimat company Josep Sunyol havia de donar durant la setmana entrant a Sitges i Vilafranca.

Han estat suspeses les conferències que ahir, dimecres, havia de donar A. Rovira i Virgili a Morell i Constantí, i la que per a avui al vespre estava anunciada al Centre Republicà del Poble Sec.

Ha estat suspès el miting pro-amnistia a favor de la revisió de les causes de Guio i Climent, que ahir a la tarda havia de celebrar-se al "Cafè Nou", d'Arenys de Munt.

El nostre company Emili Granier-Barrera parlà divendres, dia 9, a la Fraternitat Republicana de Terrassa, sobre el tema: "De la llei".

Dissabte, dia 17, a les deu del vespre, donarà una conferència sobre el tema: "La cultura i l'agricultura" al Centre Federal del Poble Nou.

Antoni Rovira i Virgili parlà, dimecres, dia 18, al Centre Republicà d'Horla i Santa Eulàlia, sobre el tema: "Catalanisme i esquerrisme". Clourà l'acte el president de l'entitat i explicarà la missió del Centre.

Ha estat feta la liquidació del festival Pro-Fests catalans celebrat a Reus, en el teatre Fortuny, la passada diada de Sant Jordi, sota l'organització de la Penya Magre, i del qual donarem compte oportunament.

El benefici líquid obtingut en el festival, que passa a engruixir la llista que l'entemada "Penya" té oberta, puja a 305.65 pessetes.

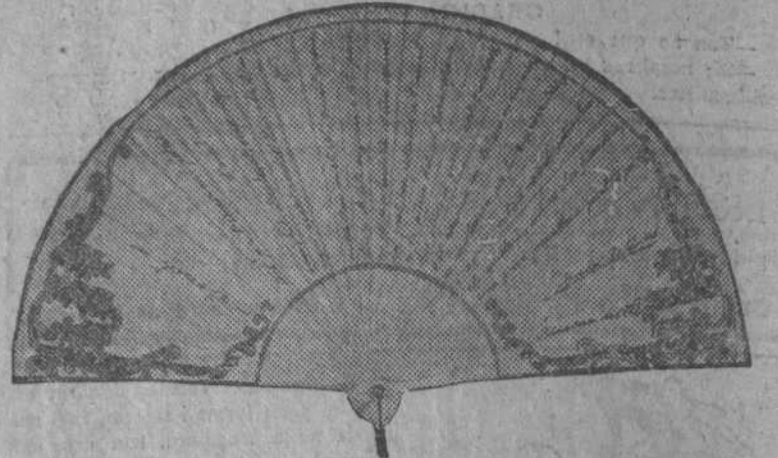
En fer-ho públic, LA RAMBLA DE CATALUNYA vol fer present a aquests entusiastes elements, reuens, la seva felicitació i el seu agraiment.

S'ens comunica que ha quedat legalment organitzat a Igualada el Centre Republicà, integrat per elements de tots els sectors del republicanisme igualadí, un grup dels quals ha quedat constituït en Comitè polític, que té al seu càrrec la delicada tasca de dirigir, propagar i controlar tots els actes i moviments de caràcter republicà dins de la ciutat i el seu partit.

La presidència del Centre Republicà ha estat encarregada al senyor V. Bertran, el cordial oferiment del qual agraim sincerament.

AQUEST VENTALL DE VORI.

El Ventall del Poeta 1930

Aquest ventall de vori, com una mà pàl·lida de núvia, ennobilita la seva àgil perversitat amb les rimes nobles del poeta, ha adquirit ja—com les roses roges de Sant Jordi o com les campanes de vila en la Pasqua florida—l'encís de les petites coses cordials i inoblidables. Cinc anys després de la seva creació continuada, el maig no ens semblaria, potser, tan estimable si el Ventall del poeta no trobés, en els seus dies llargs, la solemnitat de la consagració—renovada cada any per la bona voluntat efusiva d'aquest home que es diu Ramon Vilaró—en la vitrina catalaníssima del carrer de Ferran.

Com cada any des de fa cinc anys, el dia 18 d'aquest mes, Ramon Vilaró inaugurarà la seva exposició del Ventall del Poeta. Cada any, un esforç nou, un poeta nou, una rima nova damunt el vori delicat dels ventalls. Cada any un xic més d'entusiasme i un xic més d'amor en la simplicitat de la festa inaugural del diumenge a la tarda.

Ignasi Iglésies i Angel Guimerà presidiran—amb el record de les seves vides i la perennitat de les seves rimes—la festa del Ventall. Josep Roquerol ha estat l'encarregat d'adoptar damunt les branlles de vori de dos ventalls, els versos dels autors poetes morts. Ventura Gassol ha volgut escriure, des del seu recó de Brusselles, uns bells versos apassionats. I un sicilià, Salvatore Lo Presti, enamorat de la bandera que un dia onejà sobre les seves cares muntanyes nadiues, ha escrit—català impecable—damunt el seu ventall, la finesa d'una rima que començarà així:

Oh, ventall, petita ala perfumada missatgera d'amor i gelosia,

porta a la bella la cançó dictada des de Sicília, que és la pàtria mia...

Després, és una bella llista de noms de poetes, la que aquest any ha volgut escriure damunt el seu ventall: Lola Anglada, Gracieta P. de Llorens, Víctor Català, Carme Monturiol, Lluís Capdevila, Agustí Esclausans, Melcior Font, J. Gimeno Navarro, Josep M. Girona, Joan M. Guasch, Josep M. López-Picó, Joan Llongueres, Enric Lluelles, Josep Massó Ventós, Apelles Mestres, Joan Minguet, Artur J. Palau Ximenes, Salvador Perarnau, Puig i Ferrer, mestre Francesc Pujol, Joaquim Ruyra, Josep M. de Segarra i Josep M. de Sucre.

Encara, encara, la composició que el mestre Francesc Pujol ha autografiat en el seu ventall—bella composició—serà executada en el concert que a càrrec del Quartet Vocal Santa Cecilia donarà en l'acte inaugural de l'Exposició—16 maig—

Com de consuetud, l'adornament de la vitrina de la casa Vilaró—casa catalaníssima i cordial—és encomanat a l'escenògraf Salvador Alarma: Una excel·lent signatura—no cal dir-ho—per assegurar, si no ho hestés ja, l'èxit de la festa inaugural.

Què més? Tant se val! No volem donar a les nostres paraules el prestigi fals de la gasetilla. En aquest cinquè any del "Ventall del Poeta", esperem—cal esperar-lo, per raons que act no voldríem aclarir excessivament—un èxit. Un èxit autèntic, de catalans i de ciutadans autèntics.

EVER

Catalunya a París

LA "COBLA BARCELONA" QUE ACTUARA EN EL FESTIVAL DE PARIS

Fe posen a cap les darreres gestions per a la realització del viatge de la cobla catalana que—d'acord amb la iniciativa propagada des de les columnes de LA RAMBLA DE CATALUNYA pels catalans de França—anirà a París, juntament amb la lliederista Mercè Plantada, Teresina Boronat i els Chors Populars de Josep Fontbernat, per donar diverses audicions i concerts a profit dels damnificats per les recents inundacions del Migdia francès.

El nostre company Fontbernat—que és a París per tal de concretar el programa dels festivals catalans—ens escriu a darrera hora que ha aconseguit, per al dia 23 d'aquest mes, la cessió del gran anfiteatre de la Sorbona—3000 places de capacitat—per al festival de París. No cal assenyalar, pensem, la importància del fet que la Sorbona—trajectòria cultural i artística de França, de la França liberal i republicana dels moments millors—sigui cedida per als catalans que aniran a París—ampliada de cordialitat i de fraternitat en aquesta hora dolorosa dels germans de les belles terres del Migdia.

Podem afegir—i en el número vinent donarem el programa definitiu de l'excursió, que sortirà probablement de Barcelona el dia 21 d'aquest mes—que el Comitè de França, Henry Aurio, Charles Brun, Josep Fontbernat,

Jaume Miravittles i Pere Garrós, ha aconseguit una bonificació de cinquanta per cent en els preus dels ferrocarrils del Midi i està gestionant-la—amb esperances d'èxit—per als viatgers del P. L. M.

Es possible, encara, mercès als treballs que realitza l'esmentat Comitè, que l'amfiteatre de la Sorbona sigui cedit també gratuïtament.

Esperem, només, per donar als darrers detalls del viatge, més notícies de nostre company Fontbernat. Abans d'acabar, ens cal agrair cordialment la generosa cooperació que Mercè Plantada, Teresina Boronat i la cobla Barcelona ens ofereixen per als festivals de París, l'ànima dels quals—cal dir-ho—és aquest infatigable i catalaníssim company nostre Josep Fontbernat.

Gràcies a l'esforç i a la bona voluntat de tots ells, gràcies a la cooperació econòmica de les corporacions de les capitals catalanes—a remarcar, el gest recent de la Diputació de Girona, que ha volgut sumar-se amb les de Tarragona i Lleida, i els Ajuntaments de les capitals catalanes, per ara, a les despeses de l'excursió—serà possible aquest gest de Catalunya. Gest en el qual, no tan sols hi ha una noblesa de germanor i de cordialitat, sinó, encara, l'eficàcia d'un gest que la terra germana de França no pot deixar d'acollir i d'agrair.

HUMOR, ENCARA AMB CENSURA La cacera de l'home que fa discursos

Quan un home ha tingut la desgràcia que els diaris d'ocupessin d'ell, però que els diaris d'ocupessin d'ell, però que els diaris d'ocupessin d'ell...

Aquest número de LA RAMBLA DE CATALUNYA s'ha hagut de sotmetre a la censura del Govern civil

La dictadura, segons es va entretenir a comptar Primo de Rivera (q. e. p. d.) en una nota oficial testamuntaria, va durar dos mil tres-cents vint-i-nou dies. Hi ha orador que en el mateix espai de temps va donar més enllà de les dues mil conferències.

Quan va acudir de fundar-la, va tenir una idea genial de disposar que ningú no podia anar a donar conferències fora del terme en el qual figurava com a veí, ço que representava (si s'hagués complert) que a les viles només haurien pogut escoltar el Pep sereno, i el Noi de la Quina, i el Tonet manjà i altre serrotejador local, quan aquesta ordre fou dictada ja estava feta la feina arreu on calia fer-la, i amb la capa de la post-guerra, de la Societat de les Nacions, de l'Exercit retrospectiu de les creudes a Terra Santa i altres temes similars, hom havia posat al seu punt, donc l'esperit vilatà que la Dictadura tractava de condormir.

Ara, amb la mica de llibertat donada pel Govern de Dictadura del general Berenguer, han obert l'ull, no tan sols els que ja estaven deserts, que feien veure que dormien, sinó també alguns que dormien de debò, i ha vingut la cacera organitzada del conferenciant i de l'orador. Els 25 i 30 noms que cada dia surten pels diaris d'entorn que si s'erren act o si s'erren allà, tenen tres-cents escopetes d'altres tants presidents i secretaris de Societats que els estan a l'aguait. Ja hi ha hagut més d'una topada, amb garratades i tot, sobre si dijous nosaltres ja el tenim anunciat i no ens el deixem prendre, i si vosaltres el que voleu és veure la Societat portant-hi gent amb l'esquer de la conferència perquè les taulles de manilla us havien quedat desertes. No ens estranyem de saber que qualsevol dia algun amic nostre, d'aquests que no donen l'abast a fer discursos, i donar conferències, ha estat segregat i fixat dins un automòbil com el general Kutiefov mateix, i transportat, lligat de peus i mans, amb una mordaga a la boca, fins a l'Ateneu Gratallopec, per a engagar-lo de cara un centenar de garipa — sigui dit amb tot el respecte — i que me'l engegui una predicació de mitja hora.

Si en aquests moments volguéssim mal a algú, només faríem una cosa: trometrem als diaris una gasetilla que digués: "Fulgenc de tal parlarà divendres, a les nou, al Casino de... sobre el tema següent..." Aquell home ja estaria llist. Com que n'hi ha tan pocs, així que en surt un de nou tothom se li tira al damunt. Ja estarien venjats, perquè el que és de tranquil·litat no en tindria ja pas mai més, si que intentés posar-se barba pastissa per a despitjar.

Quan us n'acabent, us quedàveu tot parat, i us dèieu: — A veure per quins set sous ha d'interessar als vilatans de Sant Vicenç dels Horts que aquest senyor els vagi a parlar de la Societat de Nacions, de la post-guerra i dels problemes agraris de Txecoslovàquia? I és que el tema era sempre un truc. El tema era sempre un truc. El tema era sempre un truc.

Quan us n'acabent, us quedàveu tot parat, i us dèieu: — A veure per quins set sous ha d'interessar als vilatans de Sant Vicenç dels Horts que aquest senyor els vagi a parlar de la Societat de Nacions, de la post-guerra i dels problemes agraris de Txecoslovàquia? I és que el tema era sempre un truc. El tema era sempre un truc. El tema era sempre un truc.

ELS PREVISORS —Penseu que un cop amnistiats ens demanaran augment de sou i aleshores els haurem de fer agafar de nou. (per Grapa)

EL PAPER DE LA DONA A LA REPUBLICA DE S SOVIETS

Ira Tkatsckkava. — Una història interessant. — La dona russa en la pau, en la guerra i en els esports. — La dona de demà

IRA TKATSCCKAVA És una noia russa — soviètica — que s'ha embadalit davant les flors dels jardins de Montjuïc. Una noia ingènua i bonica — té, ara, vint-i-dos anys — que sap picar, infantilment, de peus; que sap cinc idiomes; que ha corregut tota l'Europa; que ha viscut d'una manera intensa la revolució i que amb la mateixa facilitat es passa el llapis vermell pels llavis i es contempla, coquetament, davant el mirall, que parla en un miting o pren un fusell.

La seva història, explicada tot passejant pels jardins de Montjuïc, té quelcom de novel·lesc i molt d'extraordinari. Resulta, no cal dir-ho, completament exòtica a les nostres latituds.

Ira Tkatsckkava fou, en la seva infància — no gaire pretèrita — la nena mimada d'una família burgesa de Tula, vila propera a Moscou, que Tkatsckkava ens descriu amb amor i amb un deix d'enyorança. A casa seva hom no havia planyut mai cap comoditat. La revolució, però, va arrabassar-los les terres i les fàbriques, i Ira, amb la seva família, emigrà a Berlín, com tants d'altres compatriotes als quals afectà, d'una manera directa, el canvi de règim. A Berlín, Ira Tkatsckkava visqué i alternà amb els exiliats de la revolució, amb les desferres d'aquell poder que semblava omnipotent i que havia estat enderrocat; guardies blancs, ex-cossacs, ex-nobles, ex-palatins...

Ira Tkatsckkava només sentia parlar malament de la seva pàtria. Aquelles converses la revoltaven. Aquella comentaris la punyien. Ella no podia creure que la seva terra fos tan dolenta, i sentí fretuosos desitjos de comprovar, personalment, totes aquelles coses que cada dia li caïa a l'orella. I un bon dia — tenia disset anys, i una noia russa a aquesta edat és completament lliure dels seus actes — muntà en el tren i marxà a Moscou. Una llarga temporada s'hi va passar. En efecte, la vida a la seva pàtria no era aquella mateixa

Ira Tkatsckkava és una noia russa...

COM US EXPLIQUEU AQUEST CANVI?

T'ara ens diu: — Abans de la revolució, les famílies burgeses russes — com la meua — deixaven llurs fills, així que tenien quatre anys, a la cura d'institutius. Els pares, assedegats d'aquella vida palatina de reunions, recepcions, balls, etc., que eren l'única finalitat de la societat burgesa, no tenien lleure per a ocupar-se de llurs fills. I, gairebé sense excepció, totes les famílies d'alguna posició deixaven a mans de les institutius l'educació de llurs infants. Aquestes institutius havien estudiat a la Universitat, i la immensa majoria d'elles sentien les doctrines revolucionàries. D'aquestes doctrines, naturalment, se'n nodrien els

LA DONA I ELS ESPORTS

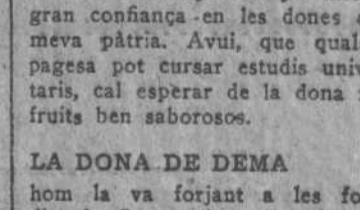
Després de la revolució — ens diu Ira Tkatsckkava — ha pres un gran increment la pràctica dels esports. A les escoles, a les fàbriques, als tallers, hi ha importants clubs que es dediquen a la pràctica de la cultura física, amb una intensitat que no es coneixia abans del canvi de règim. Naturalment, les dones no són una excepció, i en aquest aspecte no van pas menys endavant que en els altres. La dona russa, però, defuig la pràctica dels esports exclusivament atlètics, l'exclusiu creu de la força. La dona russa sent una atracció irresistible per tot allò que és plàstica, i es lliura amb entusiasme a esports de ritme, com l'esquí, el rem, etc. Fixeu-vos — ens remarca — que les més grans dansarines del món han estat russes i també ho han estat les més grans revolucionàries. Això és la dona russa. Una dona enamorada de l'estètica i amb un cor obert a totes les empreses. Jo tinc una gran confiança en les dones de la meua pàtria. Avui, que qualsevol pàgina pot cursar estudis universitaris, cal esperar de la dona russa fruits ben saborosos.

LA DONA DE DEMA

hom la va forjant a les fornals d'avui. Com sabeu, de l'educació dels infants se'n fa càrrec, d'una manera total, l'Estat. I bé: quan l'infant té cinc anys es envia a una colònia infantil, on viuen barrejats fraternalment nois i noies. Allí els acostumen al tracte social. El que avui escombra la cambra, demà pinta les persianes, o aprèn de música. El que ahir feia els llits, avui fa el dinar i demà fa de fuster. Hom alterna els coneixements domèstics i socials amb els intel·lectuals. La noia, amb la mateixa facilitat agafa l'escombra que el llibre. Amb això hom no fa més que posar en pràctica aquella sentència de Lenin: "Una cultera ha de saber dirigir un Estat".

IRA TKATSCCKAVA CONTEMPLA UNS INFANTS

Uns infants enjogassats, amb un gresel vermell. Instintivament se'n va. Els acarona. Esguarda aquells ulls infantils amb tendresa; s'acosta a respirar la flaire d'unes

Hi ha dones a l'exèrcit...

vida de la seva infància. Tot havia estat capgirat. Ira, però, no se'n va plànyer. No sentí enyorança d'aquella posició perduda i esdevingué, ben aviat, una propagandista entusiasta del nou règim. Què li importava haver perdut aquells béns familiars si ara el poble estava satisfet? Tornà a Alemanya. I allí començà les seves noves activitats. Escriví en periòdics i revistes i traduí gran nombre d'obres socials de Hope Sinclair, Lewis, Max Hoetz, etc., del rus a l'alemany i de l'alemany a la rus. Ben aviat el nom d'Ira Tkatsckkava esdevingué conegut en el món literari i social. I s'apuntà un dels més sorollosos èxits en traduir, amb un formidable "succés" de llibreria, la famosa obra de l'escriptor alemany Max Hoetz "Weisse Kientz unes rate Fahue" (De la creu blanca a la bandera roja), les edicions de la qual encara duren avui.

LA DONA DE DEMA

—No us creieu, però, que la dona russa hagi perdut gens ni mica la seva feminitat.

—Ei lliura amb entusiasme als esports de ritme.

Aquesta setmana el nostre company J. Ventalló va rebre la següent lletra, tramessa en pròpia mà per un boy. Dia així:

"Barcelona, 8 de mayo de 1930. Señor don J. Ventalló. Presente. Muy señor mestro: Honrados por don A. B. C. con su representación para aclarar ciertos extremos del artículo titulado "La reserva del tesoro de Poblet" que aparece firmado por usted, en el número 5, página 7, primera columna, del periódico LA RAMBLA DE CATALUNYA de fecha 5 del corriente, le rogamos que, con la urgencia que el caso requiere, tenga la amabilidad de indicarnos los señores que, llevando su amplia representación, puedan entrevistarse con nosotros.

De V. con la consideración que merece. (Hi ha les signatures de dos senyors i llurs domicilis.)"

"El nostre company, que va rebre aquesta carta el dia 9 al vespre, va citar a contestar el dia 10 així: "Barcelona, 10 de mayo de 1930.

Señor D. J. Ventalló. Presente. Muy distinguido señor mío: He sido agradablemente sorprendido con su grata carta de fecha 8, recibida ayer, escrita por usted en colaboración con don... a quien ruego tenga la amabilidad de trasladar el contenido de la presente; que dirijo a usted como primer firmante.

Mi sorpresa, digo, fué agradable, porque nada mejor puede apetecer un humorista, después de haber publicado una de sus crónicas, que recibir la lacónica escuela de unos caballeros con el ruego de que designe unos padrinos. El mayor éxito de un escritor humorista reside precisamente en que su obra provoque reacciones totalmente contrarias, de una seriedad llevada al extremo de la que motivó estas líneas. Yo ya sé que el hecho de mandar unos padrinos es una cosa muy seria, y que la caballerosidad obliga en semejante caso, pero también sé que esta clase de cuestiones muy pocas veces se llevan hasta sus últimas consecuencias, sobre el propio campo del honor; sino que se suelen sanjar amigablemente antes de llegar a él, con cartas o actas o documentos semejantes. Entonces la cosa pierde todo elegancia. En este terreno, seguramente muy grato para su representado, por cuanto sé ya de dos cartas obtenidas de compañeros estimados de profesión, recientemente, con diferencia de pocos días, yo no puedo seguirle.

Quienes en el periodismo tenemos una profesión, tenemos también nuestros terrenos. Es norma esencial del periodista no rectificar, mientras la ley no le oblige a ello. En el caso presente se trata de "aclarar ciertos extremos", y comprenderá usted y el señor... que no sería de caballero que yo me aviniera a rectificar en documento privado los conceptos humorísticos que se han difundido en un artículo, que ha visto la luz pública, y que, si son merecedores de la rectificación, ésta ha de hacerse con la máxima publicidad, como la tuvo el artículo que da origen a esta cuestión.

Esta publicidad máxima de la rectificación que guste, su representado tiene en su mano obtenerla. Existe una ley de imprenta, que precisamente ha escapado indenne del cúmulo de suspensiones de vigencia que de un tiempo a esta parte ha caído sobre las leyes fundamentales y no fundamentales del Estado. Este es nuestro terreno, el de quienes nos honramos con la profesión del periodismo. Para acudir a él no es necesario que usted y el señor... se vean con dos amigos míos.

roses vermelles i ens fa un elogi entusiasta d'aquells indrets admirables, mentre el seu company ens diu en espanyol — perquè ella no sap l'espanyol, i això que sap cinc idiomes — que totes les dones russes

son iguals: ingènues, molt ingènues i molt femenines. Cap al tard, davant els brolladors il·luminats, Ira Tkatsckkava pica de mans, entusiasmada: — "C'est magnifique, mon ami!" L. AXMAMI I BAUDINA

Huelgan entrevistas, porque quien tiene que jugar el principal papel es el Juzgado.

Yo espero que tanto usted como el señor... para quienes son todos mis respetos, se darán perfecta cuenta de la lógica de mis puntos de vista. Aunque escritor humorista, comprendo que la seriedad con que usted y su compañero de representación actúan en este caso, no merece que yo acepte, sin avisarles de antemano, la continuación de este asunto, en el plan que su representado pretende, plan que podría ser fuente inagotable para mi especialidad. No. Prefiero hablarles con franqueza, en serio, en la seguridad de que ustedes, como yo, comprenderán que a su representado interesa no derivar por un terreno tan agradable para mí, aunque no sea el mío, el asunto que ha motivado su atenta.

De usted y del señor... atto, con el mayor respeto y consideración. J. VENTALLÓ."

"Aquesta carta fou contestada a les sis hores del seu lliurament, amb aquestes altres: "Barcelona, 10 de mayo de 1930.

Señor D. J. Ventalló. Presente. Muy distinguido señor mío: Al acusar recibo de su atenta carta de hoy, y en vista de su contenido, nos creemos en la obligación de manifestarle que damos por terminada nuestra intervención en este asunto, mediante traslado íntegro de su contenido a nuestro representado, para que él proceda en la forma que tenga por conveniente.

De usted afmoso, atto, con la mayor consideración y respeto. (Hi ha les mateixes signatures dels primers senyors.)

Comte a Castelló d'Empúries

Des del dilluns passat tornem a tenir entre nosaltres el nostre volgut Jaume Comte. Malgrat de no saber l'hora en què arribaria fins pocs moments abans, se li tribuà una rebuda triomfal, mai vista a Castelló; acudí a rebre'l tot el poble en massa, exceptuant quatre ex-dictadors. En baixar Jaume Comte de l'automòbil, dues damelles castellonines, que anteriorment havien recollit signatures per a l'amnistia, li feren ofrena en nom del poble d'un ram de flors amb una llacada barrada. Després d'un breu parlament d'En Comte, la comitiva, en manifestació pacífica, es dirigí al cafè del nostre amic Josep Ferreró. Malgrat de la grandària del local, es veié atapeït en pocs moments i resultà insuficient per a contenir la immensa gentada.

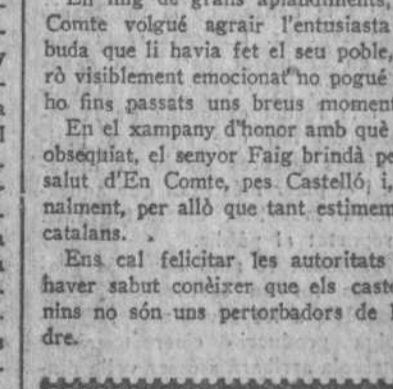
En mig de grans aplaudiments, En Comte volgué agrair l'entusiasta rebuda que li havia fet el seu poble, però visiblement emocionat no pogué fer-hi fins passats uns breus moments.

En el xampany d'honor amb què fou obsequiat, el senyor Faig brindà per la salut d'En Comte, pes Castelló i, finalment, per allò que tant estimem els catalans.

En acabar felicitar les autoritats per haver sabut conèixer que els castellonins no són uns pertorbadors de l'ordre.

LLEGIU la rambla de Catalunya PROPAGUEU-LA

son iguals: ingènues, molt ingènues i molt femenines. Cap al tard, davant els brolladors il·luminats, Ira Tkatsckkava pica de mans, entusiasmada: — "C'est magnifique, mon ami!" L. AXMAMI I BAUDINA

—No us creieu, però, que la dona russa hagi perdut gens ni mica la seva feminitat.

informació del cinema

L'esdevenidor del cinema

Les decoracions musicals

D'alguns anys a aquesta part el públic s'ha anat aficionant a les pel·lícules instructives i documentals. També ha començat a sentir un interès atenyentíssim pels noticiaris, gràcies a que aquestes coses han estat fetes amb tota mena de perfeccions tècniques i artístiques i a que l'esforç dels fotògrafs de "news" se simultania a la curiositat del públic per assabentar-se de totes les novetats mundials i tots els esdeveniments polítics.

Com deïem dies enrera, el cinema no hauria d'ésser pres com a un art destinat solament al lleure de les famílies, sinó com un mitjà artístic d'instrucció i propagació cultural, com un vehicle de la comprensió artística entre el públic i la divina expressió de l'art. Però en dir això ens referim naturalment al cinema no solament mut, sinó al cinema de gran espectacle, al cinema els arguments del qual són versions d'obres notables i els artistes del qual tenen en el seu treball el dret d'arribar a la posteritat amb tota la seva gloriosa expressió. El cinema sonor requereix una preparació de local que dificulta que sigui destinat al divertiment de les famílies, com és el "Pathé Baby", amb les seves pel·lícules mudes, i en canvi s'ha de comentar i admirar la gran bellesa i les grans característiques educacionals i de divertiment que les pel·lícules de dibuixos animats tenen amb la nova modalitat sonora.

Ja fa anys que ens ocupem de les pel·lícules de dibuixos animats. Crazy Cat de Pat Sullivan, igual que el famós gos de dos joves dibuixants, tingueren en les produccions mudes un veritable triomf, i no hi ha infant que no conegui de tort o de dret la simpàtica silueta del gat "Félix" o "El gato Periquito". La gran qualitat d'aquestes produccions de dibuixos consistia en que grans i petits s'hi divertien i en que eren i són encara la felicitat de moltes vetllades familiars. Però béssim a que el cinema sonor ens porta una bellesa més, potser la més gran bellesa que ens podria donar. Els dibuixos animats musicals. La popularització d'una sèrie de cançons estrangeres per mitjà d'aquestes pel·lícules ha desvetllat en el públic un interès que solament la gràcia i la bellesa de la realització poden explicar. L'idioma resta gairebé en la major part dels casos desconegut, però l'encís de la música i la forma exquisida de la interpretació fan que aquestes petites cintes sonores siguin la meravella i el plaer més gran que aquesta nova modalitat cinematogràfica ha reportat al públic.

Paramount té amb aquestes produccions tot un esdevenidor cinematogràfic a les seves mans. Qualsevulla producció cinematogràfica mestriosa arribarà a ésser vella dintre d'un miler d'anys, però és indubtable que "La barca de Noé", i més encara que aquesta "La paloma", seran unes obres mestres que les altres siguin solament unes pel·lícules velles i vulgars.

Si anéssim escatint pam per pam els veritables valors cinematogràfics de les pel·lícules amb interès de carn i ossos, i d'aquestes delicioses cintes dibuixades, veuríem com el veritable esdevenidor del cinema radica tot en el descabellament d'aquesta modalitat expressiva.

No hauríem trobat cap pel·lícula de complement de programa que hagués pogut ésser projectada dues-centes vegades sense que el públic no s'airegués i marxés, sense que les protestes més sorolloses no haguessin fet que la projecció d'aquella cinta fos retirada de les pantalles. I heus ací com, compartint el triomf de la millor pel·lícula parlada interpretada per homes i dones, hi trobareu una pel·lícula de dibuixos, de meravellosos dibuixos, la senzillesa dels quals és tanta com les infinites dificultats i el treball que representen la realització d'aquelles metres de cinta. Cap espectador que ha vist set o vuit vegades "The Love Parade" ha dit que "La barca de Noé" no fos una deliciosa i bella pel·lícula, i en realitat aquesta és infinitament superior, quant a treball i art, a la magna creació de Lubitsch i Chevalier.

"La barca de Noé" és educativa, és còmica, és d'una originalitat imponent i d'una fantasia poc vegades igualada. I a aquesta bellesa ens seguirà una altra, o sigui la projecció en dibuixos de la sonora "La paloma", extreta de la popularíssima havanera que tant cantaren les nostres àvies i que encara tarareja tothom. Tingueu-ho present. Aquestes sonores són la veritable revolució del mercat. El públic, en sentir i veure la bellíssima projecció d'aquesta pel·lícula, cantarà sense donar-se'n compte i aplaudirà com no ho ha fet en cap pel·lícula fins avui, ni muda ni sonora.

Educacionalment, el cinema en dibuixos ens mostra un esdevenidor molt notable. La construcció d'aquestes pel·lícules, que fins avui hem vist en forma de comedietes o versions cinematogràfiques musicals de cançons, són una veritable mina per a les pel·lícules instructives i d'estudi. Solament cal que dibuixants de la talla de Mc. Fleischer es dediquin a la realització d'aquests artistes tan deliciosos que fins i tot els directores de les cintes s'hi deuen divertir. Cal, però, que el públic no vegi una cosa fàcil i distreta en aquestes realitzacions. L'únic avantatge que els autors i directores d'aquestes pel·lícules tenen és que sempre troben els seus artistes a punt i en condicions favorables per al treball; per a tota altra cosa la tasca de realitzador d'aquestes petites i tan belles sonores és per demés delicada, puix que no és cosa fàcil de fer que la fotografia, el dibuix, la projecció i la veu siguin exactes i donin una tan acabada sensació d'art.

Jo per la meua part us puc dir que he vist per tercera vegada "La paloma", i des del primer dia no s'ha apartat de la meua imaginació la típica música i les belles escenes que la decoren. Perquè no és res més que una decoració musical deliciosa i mai no igualada una forma copropietària de popularitzar i entusiasmar les masses. Indubtablement, molts oradors polítics de més paraules que acció trobaran la meua proposició acceptable. ¿Per què no es fan fer els discursos per mitjà d'aquestes moderníssimes normes? ¿Per què no conquistar a base de "humor" les masses? ¿Per què no arribar al cor dels pobles amb la gentillesa i l'art que ho fa Mc. Fleischer amb els seus dibuixos, i conquerir als llocs gloriosos amb l'ajut del cinema parlat? Hem vist ja

EL BRENDEL, EL FORMIDABLE COMIC, MEDITA

usar aquesta modalitat serio-artística a tantes grans personalitats mundials, que no cal que desespereu de veure com de tort o de dret usaran el nostre consell i el delicat mitjà expressivista dels dibuixos animats sonores. Es potser de l'única manera que les paraules que les paraules que ningú no recull i tothom oblidat arriben a la posteritat per a divertir i plaer de les futures generacions perfectes.

P. VENTURA VIRGILI

CINEMA PARIS
Telèfon 14544

AQUESTA NIT, A LES 10:
Periquito navegant (sonora)
Actualitats Gaumont
Grandió exit del film
TROIKA

parlem-ne

Durant la seva estada a París Eisenstein va ésser seguit i vigilat com un home perillós. Crec que els lectors saben que Eisenstein és el famós director rus de la Sovkino, realitzador d'una sèrie de pel·lícules formidables, la darrera producció del qual és "La línia general", o sigui un elogi a l'ajut mutu, a la cooperació de les forces per al major lucre de tots. Eisenstein va anar a visitar, doncs, durant la seva estada a París, un dels estudis cinematogràfics de la veïna República, i mentre parlava amb el director se li atansà un policia secret i li preguntà si volia dirigir alguna producció a França. Eisenstein va dir que no, i l'home es va retirar tranquil·litat.

Hom sap, però, que Eisenstein tenia la idea de rodar a França una pel·lícula, i que quan tornà d'Alemanya és molt probable que demanés permís al govern francès per tal que almenys el deixin treballar tranquil.

La novetat a Hollywood és que Colleen Moore i John Mc. Cormick estan fent la separació dels seus béns, i es parla d'un probable divorci entre ells. És notable de constatar que aquest era fins avui un dels models d'esposos perfectes que Hollywood tenia.

William Powell, que amb Fay Wray és el protagonista de la pel·lícula Paramount "Behind the Make-Up" (Dessota el maquillatge), ha hagut de personificar per a aquesta pel·lícula el tipus d'un còmic italià. Com que la producció és sonora, entenent que l'accent italià de Powell no té res a desitjar, encara que ell és un anglès de pura raça.

Es comenta el que en les pel·lícules sonores no es puguin sentir perfectament tots els protagonistes amb la seva veu i el seu accent peculiar, o sigui que si en la producció amb els artistes anglesos hi ha un suc o un alemany aquest tipus hauria d'ésser interpretat per Karl Dane o Joseph Schildkraut. Seria aleshores una pel·lícula aprofitable per a les escoles d'ensenyança d'idiomes.

Les confessions de Lewis Stone són molt a propòsit per a demostrar com cal ésser més artista de temperament per a treballar en el cinema mut que en el cinema sonor. La paraula facilita l'expressió. Molt bé. Però el treball silenciós deixava la impressió de la psicologia més fonda. Si el treball dels artistes es comença a considerar com un ofici el públic estarà perdut. (Adeu variació deliciosa de les pel·lícules mudes, que sempre ens donaven bellesses noves i juveniles...)

Lucien Mayrargues es proposa realitzar una sèrie de pel·lícules de dibuixos sonores. La primera història que filmarà serà una història de Marius Myn.

Mayrargues atorga que aquesta pel·lícula serà feta amb accent marcellès, com correspon a l'autor de la història, i que ultra ésser sonora serà odorant, puix que fins i tot s'hi sentirà l'olor d'all, tan peculiar a la cuina marcellesa. Mayrargues farà una bona pel·lícula quan els preparatius són ja tan humorístics.

Es parlava amb una artista que no feia més que vantar les seves qualitats, el seu art i la seva bellesa. A aquesta artista un periodista li

estrenes
AVUI VEUREM...

COLISEUM
"La barca de Noé"
"El desfile del amor"
Continuen els grans èxits que representen per Paramount aquestes dues produccions sonores que es projecten en aquest magnífic local.

TIVOLI
"Tentación"
Metro Goldwyn Mayer estrena en aquest local la producció de Greta Garbo, Nils Asther i John Mac Brow "Tentación".

FEMINA
"Un plato a la americana"
Charles Farrell, Janet Gaynor, Marjorie White, Sharon Lynn, Al Brendel i Frank Richardson són els protagonistes d'aquesta revista Fox, les popularíssimes cançons de la qual canta ja tot Barcelona, i el seu treball artístic és excel·lentment depurat.

KURSAAL I CATALUNYA
"Toda por un beso"
"Silenciosa acusación"
Amb aquestes dues produccions d'estrena es compon el

programa d'avui en aquests elegants salons.
"Silenciosa acusación" és una selecció Luxor Verdager, i és interpretada per Elga Brink, Gustau Froelich i Henry Edwards.

CAPITOL I LIDO
"Tras la cortina"
"Al levantar el vuelo"
Warner Baxter i Lois Moran són els protagonistes de la producció Fox "Tras la cortina", que junt amb "Al levantar el vuelo", producció interpretada per Shirley Mason i Arthur Rankin que presenta la Principe Films, i s'estrenen en aquesta concorreguda salons.

PARIS
"Troika"
Aquesta bella producció Russa, presentada per Renacimiento Films, és una sonora que està obtenint un gran èxit per part del públic, gràcies a la seva imponderable bellesa i humaníssim argument.
La sonorització és notable, i l'aparell de l'esmentat cinema un Cronofon Gaumont fa donar d'una manera excel·lent.

tament tots els protagonistes amb la seva veu i el seu accent peculiar, o sigui que si en la producció amb els artistes anglesos hi ha un suc o un alemany aquest tipus hauria d'ésser interpretat per Karl Dane o Joseph Schildkraut. Seria aleshores una pel·lícula aprofitable per a les escoles d'ensenyança d'idiomes.

La Universitat està treballant en l'organització d'una realització sonora en espanyol basada en la famosa novel·la del popularíssim Alarcón "El sombrero de tres picos". Sembla mentida que les editorials transatlàntiques hagin de trobar en la nostra literatura el que els d'ací no han sabut aprofitar ni per a les obres cinematogràfiques mudes: arguments interessants i obres famoses que atrauen el públic.

Lewis Stone diu, parlant del film parlat: "Si el meu treball en la

producció "El patriota" hagués estat a base de producció parlada m'hauria estat molt més fàcil de donar al públic la veritable i extraordinària personalitat del comte de Phalen"; i continua: "el cinema parlat ens facilitarà molt la nostra feina d'actors i ensem farà del nostre treball un ofici; això té molts avantatges per a nosaltres..."

Les confessions de Lewis Stone són molt a propòsit per a demostrar com cal ésser més artista de temperament per a treballar en el cinema mut que en el cinema sonor. La paraula facilita l'expressió. Molt bé. Però el treball silenciós deixava la impressió de la psicologia més fonda. Si el treball dels artistes es comença a considerar com un ofici el públic estarà perdut. (Adeu variació deliciosa de les pel·lícules mudes, que sempre ens donaven bellesses noves i juveniles...)

Lucien Mayrargues es proposa realitzar una sèrie de pel·lícules de dibuixos sonores. La primera història que filmarà serà una història de Marius Myn.

Mayrargues atorga que aquesta pel·lícula serà feta amb accent marcellès, com correspon a l'autor de la història, i que ultra ésser sonora serà odorant, puix que fins i tot s'hi sentirà l'olor d'all, tan peculiar a la cuina marcellesa. Mayrargues farà una bona pel·lícula quan els preparatius són ja tan humorístics.

Es parlava amb una artista que no feia més que vantar les seves qualitats, el seu art i la seva bellesa. A aquesta artista un periodista li

COLISEUM

Aquesta nit, a les deu:
Revista Sonora Paramount
(Nit, a les 10'03)

LA BARCA DE NOÉ
Dibuixos sonora animada.
(A les 10'14)

EL DESFILE DEL AMOR
Opereta cinematogràfica Paramount, per MAURICE CHEVALIER i J. MACDONALD.
(Nit, a les 10'30)

Anunciant: no heu remarcat l'enorme expansió de LA RAMBLA DE CATALUNYA, el periòdic que ha batut tots els rècords de la popularitat?

Pasen les hores...
els dies...
les setmanes...
les estacions
es espectacles

Solament El desfile del amor
ha arribat per a romandre incommo-
bible al cartell i a la pantalla del

COLISEUM

NOTA: Les cançons d'aquesta pel·lícula han estat impressionades per MAURICE CHEVALIER i JEANETTE MACDONALD exclusivament en discos "LA VOZ DE SU AMO".

ES UN FILM SONOR PARAMOUNT

Femina

Continuen amb èxit creixent les exhibicions de

UN PLATO A LA AMERICANA

VEA VOIGA A LA INCOMPARABLE PAREJA IDEAL EN SU PRIMER PELICULA SONORA

JANET GAYNOR
CHARLES FARRELL

WILLIAM POW PRESENTA

DIRIGIDA POR DAVID BUTLER

REVISTA SONORA

AVIS: Per projectar-se la pel·lícula UN PLATO A LA AMERICANA deu minuts després de començada la sessió, l'Empresa prega al públic la puntual assistència.
Els millors ballables d'aquesta pel·lícula són impresos en discos LA VOZ DE SU AMO.

SILENCIOSA ACUSACION

...la Costa Blava, imatge de màgica bellesa, que amb el seu cosmopolitisme abriga inesperades intrigues amoroses...

Direcció: G. M. JACOBY
Adaptació de la novel·la "Miedo", de Stephan Zweig

Avui, dilluns ESTRENA
als

Kursaal i Catalunya
per Elga Brink, Gustavo Froelich i Henry Edwards

Producció Orplid Films de les Seleccions Luxor VERDAGER

crítica breu de pel·lícules

HISPANO FOX FILM PRESENTA "UN PLATO A LA AMERICANA"

Protagonistes: Janet Gaynor, Charles Farrell, A. Brendel, Marjorie White, Sharon Lynn i Frank Richardson.

Argument: Comèdia sentimental, muda amb interrupcions musicals. Interpretació: Excel·lents Janet Gaynor, Al Brendel i Charles Farrell.

Direcció: David Butler. Comentari: No compremem la Fox no ens ha presentat, malgrat d'ésser completament parlada en anglès, aquesta pel·lícula totalment sonora.

El públic ja s'ha acostumat a les projeccions en estranger i amb els mateixos subtítols; millor que fossin més ben redactats; la cosa hauria estat més perfecta i més acabada. Ara, d'aquesta producció, a part

va dir: "Creiem-me: sou excessivament modesta. Hom ha d'acostumar-se a fer-se valer, si no, no surt mal de la mitjana". Ella contem que va contestar: "Al... que hi faré si sóc tan modesta que no m'atreveixo a fer res més que les meves qualitats... desgraciadament, qui té un "neix no el deix".

Molts gent es pregunta com és possible que amb tot i no entendre l'idioma tothom canti les cançons de les sonores americanes. Contestes: "El fonògraf ajudava de temps ençà el cinema i tots ho ignoràvem".

de la fotografia i d'algun número espectacular, l'única bo, però excel·lentíssim, és Janet Gaynor, de poca veu, però sempre artista i encisera, i Al Brendel, el còmic de més "humor" que hem vist a les pantalles. Charles Farrell, malgrat i que té una veu agradable, ens ha agradat més en altres interpretacions, i això potser serà a conseqüència del min-

so argument que aquesta pel·lícula posseïx. Creiem, però, que "Un plato a la americana" tindrà, gràcies a aquestes qualitats i malgrat dels esmentats defectes, una excel·lent acceptació. Puix que la seva música és agradableíssima i els protagonistes donen un valor de simpatia a la pel·lícula, que sempre s'ha de tenir en compte. El cas cert és que sentim força que no hagi estat presentada al públic completament sonora amb subtítols en espanyol. La casa editora hauria tingut d'aquesta manera una magnífica producció parlada i actualment no és més que una mitjà com a sonora. Crec que les cases editores haurien

de fer tot el que fos materialment possible per tal que els films fossin presentats amb la màxima perfecció al públic, puix que d'això en depèn l'èxit de les produccions. La comprensió s'hauria pogut assolir de la mateixa manera que s'assoleix amb la supressió de la paraula i addició de títols, solament que la bellesa hauria estat superior.

ARICIA BRUN

Festival pro-presos

El dia primer de juny se celebrarà un festival pro-presos a l'Escola Choral Martinenca (Meridiana, 97, Sant Martí). Hi prendran part l'Orfeó Martinenc, l'Esbart de Dansaires de l'entitat i la cantatriu Pilar Rufi, acompanyada al piano per la senyoreta Maria Carratalà.

La popular barriada obrera de Sant Martí sabrà correspondre, com cal, al sacrifici dels organitzadors i a l'alt sentit civil de la festa.

EL LECTOR DIU...

En el número anterior, en la secció de "Reflector", vam publicar una carta signada per "Un grup de bons aliencistes, en relació amb les suposades activitats de dos centres recreatius del Poble Nou. Com sigui, però, que els "bons aliencistes", com hem pogut comprovar després, de la mateixa només en diem la meitat, creiem necessari publicar aquí el següent article, que ens envien, sota el pseudònim col·lectiu de la signatura, diversos amics particulars nostres de l'esmentada barriada, d'absoluta solvència catalana i ciutadana.

DESALIANCES

Hi ha, encara, per desgràcia nostra, unes entitats que hom sol anomenar recreatives, en l'actuació i espais de les quals és del tot exiliat el mot "polític". Caldria aclarir, però, l'abast que aquestes entitats donen a aquest mot i més no, res de ballar sardanes, res d'organitzar conferències—signa del caire que siguin—, res de prendre una iniciativa cultural o ciutadana, res d'adherir-se a un moviment païral, res de res. Tan enllà han arribat en aquesta actitud, que fins en el règim interior de l'entitat no solen emprar el català perquè els sembla que l'escriure en llengua vernacle és... fer política, i els podria portar, allò que la gent d'ordre en diu "molts maldecaps".

Malgrat l'anacronisme d'una tal línia de conducta, ara hem vist com ploïven a les seccions polítiques dels nostres rotatius notes i més notes llagrimeses de dues entitats "apolítiques" anomenades—si, totes dues—"Alianza del Pueblo Nuevo". Dues entitats que es reduïxen a menys de no-res quan la tasca a fer és de cara a la Pàtria. Dues entitats que es giren sovint d'esquena a tot el que traspu catalanitat. Cal que estigui ben present!

Les dues "Alianzas" són les mateixes d'ara fa un any; si l'una d'elles ja no porta enganxat el cartell de U. P., l'altra encara té la cordada de fer els cartells en castellà i d'anunciar monumentalment unes "grandes fiestas de Mayo". La nul·la competència d'ades—raó natural si es té en compte que l'una era "U. P. del Pueblo Nuevo"—s'ha transformat ara en una lluita aferrada per a veure quin farà més... xirriola; i si els uns organitzen un concurs per a proclamar "Miss Pueblo Nuevo", els altres n'organitzen un altre per a proclamar "Miss Pekín".

Nosaltres, els que no combreguem amb aquesta mena de societats recreatives, mirem les rivalitats llurs com un espai legítim, no solament pel caire grotesc de l'espectacle, sinó perquè la diferència que va de l'una a l'altra no agafa el gruix d'una moneda de cinc cèntims. Abans, quan els de la U. P. "s'honoraven" amb la presència de Milans del Bosch, els altres anaven a recaptar tot seguit el concurs decoratiu d'En Barrera. Si els uns feien la festa de la "Virgen capitana", els altres feien un ball a profit del "Mutilado de Africa", etc. (Són i sempre seran aquestes les festes que hi tenen més escaïença i les que defineixen més clarament les generositats espirituals de les dues "Alianzas del Pueblo Nuevo", les quals mai no han tingut cap iniciativa de bon to i de cara a casa nostra.)

Aquells de nosaltres que sempre hem bregat per portar l'esperit català allà on en són més mancats, varem haver de desistir de fer-ho a "La Alianza", després d'aguantar moltes bafes, insults i algunes vegades fins cops. Com que els símptomes actuals encara són els mateixos, i aquests viarans no han de destorbar per a res la nostra Premsa, us preguem, com a coneixedors que som de l'assumpte, que solament es pot fer cas d'aquests individus una vegada hagui ocupat la seva tribuna una personalitat catalana que versí sobre el tema: "Què s'ha d'entendre per política".

Aquest o un acte semblant podria ésser la incorporació definitiva a les activitats païrals d'aquesta "Alianza" que encara exhala la sentor vuitcentista de "El Moniato" (primera denominació de "la sociedad recreativa" "La Alianza del Pueblo Nuevo").

Aliencistes: digueu tot el mal que vulguem de la U. P. disfressada, però no oblideu que els vostres actes us confonen amb ells.

Un grup de catalans del Poble Nou.

BOXA

Panoràmica setmanal

Josep Gironès ha posat en joc el seu títol de campió d'Europa, davant el belga Julien Vesbist que ha resultat un dels adversaris més fàcils que ha tingut el "gracien". Verbiat va abandonar en nou represes, després de demostrar que és netament inferior al nostre pugil. Gironès es troba ara en la seva millor forma, i no es veu en tot Europa l'home que l'hagi de posar en dificultat. El seu manager Artero, ha manifestat que ara el seu objectiu és Battling Battalino, detentador del títol mundial. Ens temem que això no passarà d'ésser un projecte. Per si els fets ens vinguessin a donar la raó, potser seria interessant un match Gironès-Yassín, l'home que posà k. o. a Knud Larsen, si és que surt guanyador de la revanxa que hi ha anunciada entre aquests el danès i Tassí.

El basc Urcudun torna a l'activitat. Després d'una pila de dies sense que els diaris haguessin de parlar d'ell—semblava que havia trobat a la fi el secret de la modestia—, ara ens assabentem que ha signat un contracte per a lluitar el dia 9 de juny contra Jimmy Maloney, el conegut pes fort, que en algun temps havia estat considerat com a un de tants aspirants al títol màxim, però que en l'actualitat ningú el té en consideració, ja que sembla definitivament un home apagat. Mentrestant s'anuncia també que el manager de l'Urcudun gestiona una revanxa amb Griffiths o bé un combat amb Campolo. I Paulino per la seva banda, ha manifestat als periodistes que repratà el que resulti vencedor del combat Sharky-Schmeling pel títol mundial.

Lluís Logan fou acarat a Les Arenes al pes mig fort francès Solves. Ens va fer l'efecte que a aquest minyó, que portava set quilos d'avantatge al fillip, l'havien enganxat. Li devien dir tant que el cop de Logan era terrible, que fins el vent el feia caure. El públic se les agafa contra Logan, retreient-li els seus combats amb el negre William Thomas. Per acabar amb aquesta situació no queda altre recurs que portar el negre. Aleshores veuram si les darreres declaracions optimistes de Logan són fonamentades o no. El francès Solves va triar cinc rounds a quedar knock-out. Si els cops que havien ocasionat els

k. o. no era massa clara, el que provocà la definitiva caiguda, el campió militar francès, fou un cop molt net. Logan se'n va anar del ring sense despedir-se. El líp, cal dir-ho, no progressa gens.

El combat entre Jask Sharky i l'alemany Schmeling se celebrarà el dia 15 de juny. Serà possible que el títol que detenia el cant Gené Tannu és la seva victòria sigui atorgat. Es creuen generalment la victòria correspondrà a l'alemany a qui hem té en l'actualitat com a millor pes fort del món. Schmeling és ja a Amèrica, i ha començat els seus entrenaments. La imponent causa és bona, i els tècnics creuen que l'alemany serà victoriat amb facilitat del bestioni. Unimont ha hagut dubta del triomf del teu, aliegan que el temps que s'ha passat sense boxar l'ha d'haver perjudicat forçosament. Les declaracions que ha fet Schmeling són, en un cas, molt optimistes, però en un altre, molt reservat i no parla gaire d'aquesta lluita. Amb tot—és natural—, petites paraules que li ha pogut reser un reporter, revela que no té bé confia en el triomf.

El dia 20 de juny Primo Carnera lluitarà contra el gegant negre George Foreman. No li ha quedat a l'últim moment, la condició que que entre els dos vies decretat les comissions de pes dels diversos estats americans. I la pedra de seguit en la professió pugilística. Carnera no ha tingut cap remei que acceptar Foreman com adversari. Aquest combat servirà per a enfonsar-lo definitivament. Els bons esperitius ens animem d'alguna, perquè Foreman s'està comportant d'una manera indigna. L'exhibició (?) de darrerament ha donat a Foreman, i de la qual ja s'ha ocupat els diaris, és més eloqüent que tot el que nosaltres poguéssim escriure.

(Caricatures de J. Bas Eufill.)

Subscripció pro-presos catalans

Pesetes	
8.359'75	Suma anterior
117'	Recapta entre diversos socis del Club Excursionista d'Igualada
30'	Recapta feta a Cabra del Camp
1'	Autoni Monner
2'	A afegir a la recapta de Vilanova del dia 29, i que aparegué equivocada
2'	Recapta del Círcol Republicà dels afores de Sant Andreu
35'	Grup barbers de Vilanova
10'	Andreu Algueró
2'	J. P.
15'	Antoni Miré
4'50	Josep M. Surinyach
1'	Dolors Quintana
6'	Faust Gil i Paz
2'	Família Rojals
2'	Producte d'unes postals
2'60	Família Rojals
0'50	Francesc Llancana
25'	Personal de "La Estampa"
2'50	Josep Comes
2'50	Rosa Freixes
2'50	Teresa Rovira
2'50	Empar Palomes
1'	Teresa Rovira
0'50	Empar Muste
3'	Recaptat a la Societat La Calàndria, de Masnou
26'85	Armand Toledo
2'	Josep Vall
3'	Francesc López
2'	Lluís Botines
1'	L. Z.
1'	Josep Massagué
1'	Pilar Taverner
1'	Miquel Cuspinera
1'	Climent Ferreres
1'	B. Misas
1'	Gilbert Courdeses
1'	Josep Morató
1'	Francesc Galí
1'	J. Vallés
1'	F. de Riba
2'	Lluís Vidiella
2'	L. A.
2'	J.ús González
2'	Lluís Hosta
1'	B. Grases
2'	M. Pousa
2'	L. Ponsa
1'	Ramon Poncet
5'	Joa. Bergós
1'	Agustí Freixa
1'	A. gela Janàriz le Preixa
1'	Ferran Penedès
1'	M. S.
1'	Joan Torres
2'50	Joan E. Prat Sallent
2'50	Joan Fontdevila
2'50	Climent Miguel
1'	G. Tglesias
1'	J. Sobrepera
1'	Antoni Mur
2'	Josep Costa
1'	Salvador Tomàs
1'	Josep Martí
1'	J. Giró
1'	A. Guiral
1'	A. Font
1'	I. Targarona
1'	J. Giralt
1'	J. Medina
1'	A. Minyana
1'	R. Pont
1'	N. N. N.
1'	I. Solano
1'	Recaptat per Joventut Nacionalista Obrera Pàtria Nova:
5'	Joan Xicola i Mestres
1'	Pere Massó
1'	Josep Martí
1'	Ramon Duran i Muntané
1'	Domènec Latorre i Soler
1'	Francesc Palà i Busquets
1'	V. I. C.
1'	Antoni Castells i Mora
1'	Josep Bornas i Miró
1'	Maria Bornas i Sala
1'	Climent Cardena
1'	Joan Pons
1'	Jaume Aymeric
1'	Joan Casanoves
1'	Joan Cruz
1'	Antoni Julià
1'	Lluís Fitó
1'	Jaume Fosalba
1'	F. B.
1'	S. N.
1'	J. Clarassó
1'	S. Bagó
1'	J. Vendrell
1'	J. Llop
1'	R. Lladós
1'	F. Gratacós
1'	Filomena Arenas
1'	Joséfa Arenas
1'	S. Gorchs
1'	C. Agustí
1'	A. Grau
1'	Vicents Peris
1'	J. Isern
1'	S. Coromines
1'	M. Canals
1'	A. Aymà
1'	A. Agustí
1'	M. Marquet
1'	E. Pagés
1'	V. Torres
1'	J. Llop
1'	J. Olivé
1'	Antoni Garcia
1'	I. Sarradell
1'	F. Vila
1'	J. Oriols
1'	C. Vilà
1'	B. Garcia
1'	J. Rovira
1'	M. A. Mas
1'	Estapè
1'	J. Maré
1'	R. Alealà
1'	Vilà
1'	C. Gratacós
1'	A. Roca
1'	A. Busquets
1'	C. Busquets
1'	T. Giménez
1'	A. Garcia
1'	L. Buens
1'	Francès
1'	A. Delhort
1'	A. Alamar
1'	A. Vilà
1'	B. Vilà
1'	J. Arta
1'	V. Abad
1'	R. Marquet
1'	R. Martorell
1'	E. Punyidè
1'	F. Terres
1'	L. Pineda
1'	F. Costa
1'	F. Gràcia
1'	S. Batlle
1'	J. Vila
1'	R. Retllau
1'	E. Godàs
1'	E. Teixidor i d'altres
1'	A. Comabella
1'	Ramon Ferrer
1'	Festival pro-presos catalans celebrat a la plaça de la Sagrada Família el dia 27 d'abril
12'60	Enallí Torres
26'	Recapta funció homenatge Civil celebrada a Montblanc, al teatre de l'Orfeó Montblanquí
102'10	Producte del festival a Torregrossa
142'45	Jaume Capell Pérez
5'	Marcellí Vigetà
2'75	A la memòria de dos fills
30'	Del personal d'oficines del F. C. Barcelonès
15'	
9.360'60	Suma que s'origina

Ossorio i Gallardo donant el dia 16 la tercera conferència del II Cicle de la Federació Catalana de Futbol

CINEMA PARIS

AVUI

EL PRIMER FILM SONOR RUS

CANTS I BALLS RUSSOS

MUSICA RUSSA

Espectacle d'avantguarda, dirigit per Wladimir Strijevsky i interpretat per

- LA MUNDANA Olga Tcheckowa
- L'ESPOSA Helen Steels
- EL MARIT Hans A. Schlettov
- EL NEN Helm Nestri
- EL CAPTAIRE Michael Tcheckov

L'acció a la Rússia d'avantguerra

EXCLUSIVES

RENACIMIENTO FILMS

IMPORTANT: Per a major comoditat del públic i donada la qualitat de l'espectacle TROIKA, poden adquirir-se amb anticipació localitats numerades per a les sessions de nit.

MOTORISME

La prova de regularitat d'ahir

Un èxit d'organització i d'inscripció

L'Automòbil Club de Catalunya pot donar-se a bastament per satisfet amb l'esplendorós èxit assolit en la gran manifestació motorista d'ahir.

I aquesta satisfacció ha d'ésser doblement falaguera; per haver batut el rècord d'inscripcions i per la meravellosa forma amb què la prova fou portada a terme.

Pocs minuts abans de les vuit del matí estaven gairebé tots els participants en l'encreuament de la Diagonal i carretera de Pedralbes.

Els senyors Viamonte i Breda foren els encarregats de donar la sortida.

A les vuit en punt empenygué la marca el número 1, i a minut en minut ho anaren fent 77 dels 85 inscrits.

Darrera seguiren els cotxes "escombres", en els quals prougueren seient, per tal de seguir la prova, alguns aficionats i una bona representació de la premsa local.

Rodonyà tot va normalment. Ens diuen que poc abans del control de Vallès hi ha hagut la primera baixa.

Nosaltres passem per aquest control amb exactitud gairebé matemàtica; més tard pogem el coll de Lilla sense perdre ni un segon; és el "Cisco" que fa córrer el seu "Lancia" amb una seguretat fantàstica.

El primer contratemps — si bé sense conseqüències — el tinguérem a Montblanc, on trobàrem tanca el pas a nivell que ens va entretenir prop de dos minuts, i com que aquest temps l'havíem de guanyar en la formidable collada de Prades, ens preocupava un xic, però portàvem un home que del cotxe en feia el que volia, i en aquesta pujada de més de 25 quilòmetres, vàrem recobrar el temps perdut i ens posàrem de nou al lloc corresponent, abans d'arribar al cim.

Sense portar mai cap diferència de més de 2 ó 3 segons ençà o enllà, passem per Cornudella, Borges del Camp, Reus i finalment arribem al cap de la primera etapa, Tarragona, on entrem en el control a l'hora exacta marcada a l'itinerari. Prenien l'arribada els senyors Nicolau i Bonet. Nombrosos públics s'estacionen en aquest control i aplaudí els corredors a mesura que anaven passant per la meta.

Un incident que sortosament no tingué conseqüències greus per als seus ocupants, ocorregué davant d'aquest control. Un cotxe "Lancia", en un moment de distracció del seu conductor, envestí un "Nash" i li donà una porta topada, de resultes de la qual es sortí el primer amb els eixos i rodes davanteres destrocades, i el "Nash" amb un abonyegament un xic seriós a la part posterior.

Ens diuen que degut a una topada al pont de Vallès, s'ha retirat el cotxe número 48 "Chevrolet", que conduïa En Francesc Sastra.

El més sobresortint d'aquesta etapa ha estat la magnífica carrera que han desenvolupat els tres cotxes "Opel" que prenen part en la prova. Tothom comentava favorablement l'esplèndida forma amb què han pujat les collades de Lilla i

Prades sense perdre mai el lloc que els corresponia, i tots tres entraren al control de Tarragona a l'hora exacta que tenien assenyalada, sobretot el conduït pel nostre bon amic En Joan Romagosa i el que portava el conegut esportman En Josep Figueras.

Durant les hores que els automobilitistes estigueren a Tarragona, l'animació a la romànica ciutat fou extraordinària. Les fondes s'ompliren ràpidament i el públic envaí el passeig per tal d'admirar l'espectacle ple de color que ofería la gran multitud de cotxes estacionats arreu del sudit passeig.

L'organització impecable i el descabellament de la carrera, a part els incidents esmentats, fou admirable.

Un nou èxit que molt justament pot apuntar-se l'Automòbil Club de Catalunya, al qual adrecem la nostra felicitació.

La classificació que tractant-se d'una prova d'aquesta magnitud, serà un xic laborosa, no podrà donar-se a conèixer fins a demà dimarts, a la nit, probablement. Així és que fins la setmana entrant no ens serà possible donar els resultats.

A. FIGA.

Pierce-Arrow, han resultat una "friorera" al costat de la quantitat que el Xa de Pèrsia ha invertit en un altre, també, Pierce-Arrow tipus especial.

Es tracta res menys que d'una carrosseria muntada sobre un altre tipus del darrer encorladíssim "chassis", tan capriciosament i ricament adornada en metalls preciosos, que el cost total d'aquest Pierce-Arrow oscil·la pels voltants de quatre milions de francs.

La fantàstica joia automobilitística, que ja ha estat des de

Neumàtics

en qualitat i preu difícil d'igualar-me, mai superar-me

SERVICE STATION

JOSEP MANZANARES

Aragó, 270 - 272, i Passeig de Gràcia, 45. - Telef. 11550

BARCELONA

Nosaltres, amablement convidats per un dels participants en la carrera, seguirem la gran manifestació en el cotxe número 13 que conduï (i voldríem posar aquesta paraula amb lletra majúscula, perquè poques vegades hem vist "portar" un cotxe amb tanta mestria) el nostre amic el conegut automobilitista reusenc En Francesc Vallverdú. Mai no hem estat superstitiosos, però si haguéssim patit d'aquesta galornia, ahir se'ns hauria anat, puix que el número 13 fou, potser, el cotxe que amb més regularitat va córrer el magnífic circuit planejat per l'Automòbil Club de Catalunya.

Els primers quilòmetres transcorregueren sense gaire emoció, puix que el recorregut relativament fàcil, no es presta a res interessant; és en ésser a la pujada d'Ordal on comencem de trobar ressagats. Un que ha tingut reventada està atregat en arreglar-ho de pressa per no perdre gaires segons. Més enllà un altre que el motor li rateja; però al cap de poca estona els dos endarrerits aconseguixen posar-se a lloc.

Per Vilafranca, Arbós, Vendrell i

A. Casajuana

agent exclusiu dels automòbils

LINCOLN

té el gust de notificar a la seva distingida clientela que té exposada, al seu nou local d'exposició, una luxosa Limousine carrossada per Willoughby, primera arribada a Espanya i exactament igual a la que posseeix per al seu ús personal el President dels Estats Units Mr. Hoover

Avinguda d'Alfons XIII, 482
Telèfon, 76434 - (Cantonada Travesia Carril)

CAMIONS AUTOMOBILS

Concessionari per a les províncies de Barcelona i de Girona
JOAN FLOTATS
Tamarit, 95 i 97 - Tel. 31506
BARCELONA

A les 3:30 de la tarda es donà la sortida al primer i successivament cada minut ho feren els altres, fins a 72.

El recorregut a part del tros de les costes de Garraf és fàcil i, per tant, gairebé tots els cotxes l'han fet amb la regularitat que en llurs itineraris tenien marcats, i arribaren al fi de la prova sense retardar ni avançaments d'importància.

La meta d'arribada era situada poc abans de l'entrada de Coll-blanc, però s'havia de seguir fins a la porta de Marathón de l'Estadi, on hi havia el control de signatura.

Una gentada força nombrosa esperava en aquest lloc "fi definitiu" de la cursa, als corredors que premiava l'esforç portat a cap amb mostres de simpatia.

Anunciant: ¿no heu remarcat l'enorme expansió de LA RAMBLA DE CATALUNYA, el periòdic que ha batut tots els rècords de la popularitat?

UN COTXE QUE VAL UNA FORTUNA

El Pierce-Arrow del Xa de Pèrsia

Fa uns quants dies que la Premsa nord-americana va estampar la notícia entre l'element esportiu, que la simpàtica campiona de tennis miss Elena Wills, havia decidit substituir el seu Cadillac per un riquíssim darrer model Pierce-Arrow, limousine magníficament carrossat i en l'especial confort del qual no s'havia reparat en cap despesa.

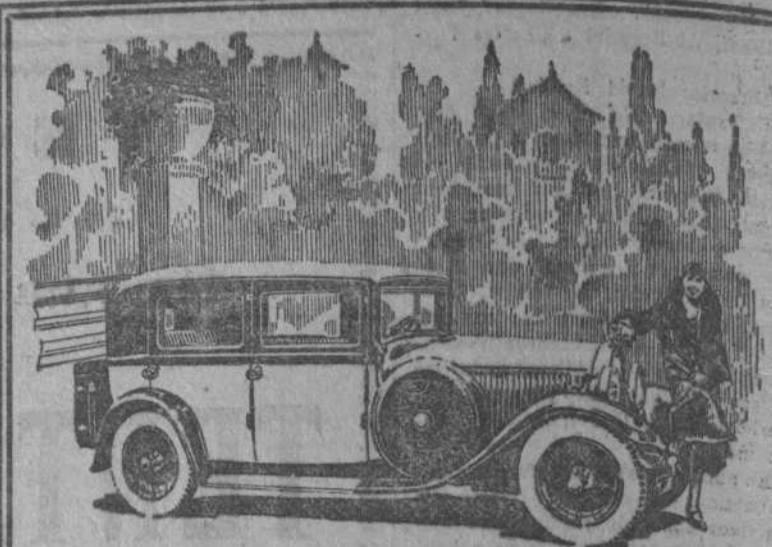
Heus ací una notícia que no ve a dir-nos altra cosa de nou sinó que els americans, especialment els que gaudeixen de gran popularitat, sempre els agrada batre el rècord en tots els terrenys.

Encara que aquesta vegada els trenta mil dòlars que hagi pogut esmersar la masculina campiona de les trenes dorades en el seu especial i magnífic

Nord-Amèrica amb destinació a l'afortunat Xa, podrà ésser admirada pels parisencs als salons dels Camps Elisis, potser avui mateix.

La reunió a l'Autòdrom de Sitges és ajornada

Segons ens diuen, Penya Riu ha ajornat les carreres que tenia anunciades per a diumenge vinent a l'Autòdrom de Terra-mar, per al proper dia 20 de Juny, degut a que la nova empresa que el regeix vol oferir-lo al públic en condicions que fins ara no ha estat presentat.

Madame Shell, guanyadora del Concurs París-Niça amb el seu magnífic

BUGATTI

8 cilindres, 3 litres conducció interior

Novíssims models, amb elegants i còmodes carrosseries per a ciutat i turisme

Palau de Comunicacions (EXPOSICIO)

"Automóvil Salón"

TRAFALGAR, 52
BALMES, 155
DIAGONAL, 429

DODGE BROTHERS

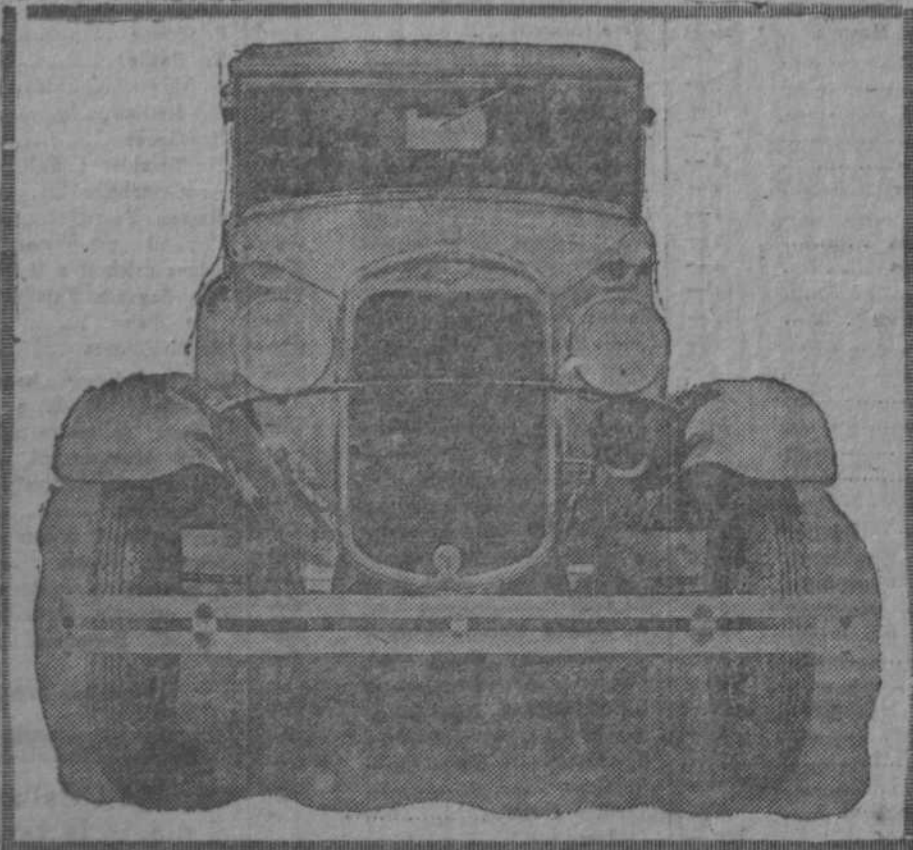
Autòmbils, Camions i Autòmbus

RAMBLA DE CATALUNYA, NUMERO 123

1930

1930

A. Casajuana - Diputació, 279 - Barcelona

Restaurant RIERA

Passeig de Gràcia, 100
Telèfon 75075

EL PREFERIT DELS GOURMETS

Salons propis per a banquets
Servei per coberts i a carta

Recepció diària d'ostres

SALS

Litíniques Dalmau

Producte nacional

per a preparar la millor aigua de taula

Dip ostaris exclusius:

Estab'ecimientos Dalmau Oliveres, S. A.
Princesa, 1
BARCELONA